

Као дечак који је одрастао у Енглеској, сећам се да сам гледао вечерње вести и видео црно небо на Балкану које се осветљава наранџастим бљесковима док су се ноћни ваздушни напади одвијали, пише Алекс Винстон, уредник у Јерусалим посту.

НАТО снаге су нападале Београд, главни град Србије, и оно мало што је остало од Војске Југославије док је марширала Косовом, нападајући већинско муслиманско етнички албанско становништво у чину етничког чишћења и ратних злочина.

У мој лексикон додате су егзотичне, стране речи које никада раније нисам познавао: Југославија; Косово; Милошевић.

Одрастајући, развила се фасцинација распадом Југославије и ратовима који су уследили, и открио сам свет драме, бола и очаја какав у Европи није виђен од краја Другог светског рата.

Сећам се да сам гледао како се одвија суђење југословенском и српском председнику Слободану Милошевићу по оптужбама за геноцид, злочине против човечности и ратне злочине почињене у Хрватској, Босни и Херцеговини и на Косову током 1990-их.

Моје мисли су се вратиле на Косово ове недеље када је земља – независна од Србије од 2008. – обележила 25. годишњицу НАТО-ове операције Савезничких снага у недељу, када је косовска председница Вјоса Османи положила венац на споменик НАТО-у у главном граду Приштини.

Османи је захвалила НАТО-у што „у то време није затварао очи пред патњом косовског народа“.

Тада је Косово било аутономна покрајина унутар Србије, са већинским муслиманским етнички албанским становништвом у поређењу са остатком Србије, који је био претежно православно хришћански.

Сама Србија, заједно са Црном Гором, били су остаци некадашње Југославије, десетковане током 1990-их након што су Словенија, Хрватска, а затим и Босна сукцесивно прогласиле независност.

Уследио је низ ратова под маском „одржавања Југославије на окупу“, али су на крају виђени као покушаји Срба да створе „Велику Србију“.

Косовски рат је био сведок опсежног и систематског насиља које су починиле српске снаге над етничким Албанцима.

Ова бруталност је укључивала масовна убиства, присилно расељавање и широко распрострањена силовања, са кампањама етничког чишћења великих размера које су циљале албанско становништво како би га протерали са Косова.

Да ли је оно што се догодило на Косову слично рату у Гази?

Ратни злочини. Геноцид. Злочини против човечности.

Ово су термини о којима смо тако редовно слушали у последњих шест месеци у вези са израелским ратом против Хамаса као одговором на масакр 7. октобра да на крају почињу да губе свако значење.

Владини званичници, представници УН-а, студентска тела и наводно пропалестински демонстранти су користили такву терминологију усмерену на Израел од почетка рата, а наводни обавештени извештаји које неко види прелепљене преко билтена или

друштвених медија доказују да ако „поновите довољно често лажи, постаје истина.“

Јужна Африка је у јануару оптужила Израел за „геноцид“ пред Међународним судом правде (ИЦЈ) у Хагу, истом Хагу где је суђено српском Милошевићу.

Амерички државни секретар Ентони Блинкен назвао је тврдњу о геноциду „незаслужном“, док су друге нације, попут Немачке и Уједињеног Краљевства, ту тврдњу описали као „неоправдану“ и „погрешну“.

По завршетку судских расправа, ИЦЈ је наредио Израелу да спречи акте геноцида над Палестинцима, али ће бити потребне године да се испита наредни случај доказа о геноциду пре него што се донесе било каква судска пресуда.

Контексти и динамика два сукоба показују велике разлике.

Косовски рат је произашао из дуготрајних тензија између етничких Албанаца и Срба, погоршаних распадом Југославије и репресивном политиком српске владе под Милошевићем.

